

Nr 273.

Av herr **Lübeck**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 137, med förslag till lag om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom eller gruva eller aktier i vissa bolag m. m.*

Om än under nuvarande omständigheter intet väsentligt synes vara att invända mot syftet med Kungl. Maj:ts proposition, nr 137, innehållande förslag till lag om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom, gruva eller aktier i vissa bolag m. m., torde förslaget dock i visst avseende böra undergå någon ändring, för att dess verkningar icke måtte onödigtvis skärpas.

Lagförslaget stadgar i § 2 förbud för svenska ekonomiska föreningar med vissa i § 18 angivna undantag att förvärva fast egendom, utan att Konungen därtill givit föreningen allmänt tillstånd eller tillstånd för särskilt fall. Detta förbud skulle komma att drabba bland annat föreningar för vattenregleringar, vilka icke finnas omnämnda i de § 18 angivna undantagen.

Dylika föreningar äro redan bildade och med den utveckling vattenkraftindustrien tagit samt den växande insikten om betydelsen av sjöregleringar kan det med säkerhet förutses, att dylika föreningars antal skall avsevärt ökas. I det föreliggande förslaget till vattenlag förutsättes ock, att sammanslutningar i dylikt syfte skola komma till stand. På grund av de betydande nationalekonomiska fördelar, som dessa sammanslutningars verksamhet är ägnad att bereda, är det av största vikt, att deras tillkomst och verksamhet befrämjas och icke genom inskränkande lagbestämmelser försvåras.

Den ovan åsyftade bestämmelsen i lagförslaget synes emellertid ägnad att bereda dylika svårigheter, som säkerligen kunna bli av ganska allvarsam natur. Såsom justitierådet Sjögren enligt lagrådets protokoll den 15 december 1915 framhållit, gäller det här införande av en ny princip, som hittills varit för vårt rättssystem okänd, ett koncessionssystem, varigenom även *svenska* föreningars förvärv av fastighet göres beroende av Konungens tillstånd. Visserligen borde det kunna förutsättas, att Konungen skall komma att tillämpa lagen så, att Konungen anser sig skyldig att meddela tillstånd i alla de fall, då det icke finnes anledning antaga, att utlänningar erhålla majoritet eller eljes något avgörande inflytande i föreningar med ovan angivet syfte och därigenom bli indirekt rådande över svenska fastigheter. Men alltför stor tillit torde dock icke kunna sättas härtill. Ett varnande exempel har man härvidlag i den hittills praktiserade tillämpningen av § 8 i kungl. förordningen om jordägares rätt över vattnet å hans grund, sådant detta lagrum lyder enligt lagen den 20 oktober 1899. Den där meddelade bestämmelsen, att i kungsådra icke må byggas utan att Konungen därtill lämnar tillstånd, har nämligen använts för att vid dylika tillstånd foga villkor, som redan nu gå längre än de intressen kräva, vilka kungsådran är avsedd att skydda. Det har ock satts i fråga, att Kungl. Maj:t skulle i detta avseende gå ännu längre än hittills skett, nämligen genom införande i administrativ väg av viss koncessionstid och koncessionsavgifter, vilket uppenbarligen skulle vara stridande mot lagens mening. Man har till och med sett antydvas, att det vore av mindre betydelse, hurudan avsikten med lagen varit, det vore tillräckligt, att Kungl. Maj:t ägde *makt* att vid tillstånd till kungsådras överbyggande fästa snart sagt vilka villkor som helst.

Vad sålunda förekommit visar möjligheten av, att framdeles försök komma att göras för att förmå Kungl. Maj:t att utnyttja en lag sådan som den nu föreslagna i annat syfte än det, som ursprungligen föranlett förslagets framläggande. Otänkbart är icke heller, att under vissa förhållanden regeringar kunna giva efter för sådana påtryckningar.

Till förekommande av ett dylikt resultat är en ändring av förslaget erforderlig. Då ovan uttalade farhågor kunna tänkas gälla även föreningar av annat slag än regleringsföreningar och då, såsom justitierådet Sjögren framhållit, det är föga fara för att föreningsformen utnyttjas för att bereda utlänningar förfoganderätt över svenska fastigheter, synes den bästa lösningen vara, att förbudet för föreningar att förvärva fastigheter uteslutes ur lagen. Skulle det mot förmodan visa sig, att föreningsformen skulle i någon avsevärd utsträckning komma att användas

för ett i strid mot lagens ändamål stående syfte, kan det framdeles tagas i övervägande, huruvida och i vad mån inskränkningar i föreningars rätt att förvärva fast egendom böra införas. Vad sålunda sagts angående föreningars förvärv av fast egendom torde ock i huvudsak gälla föreningars rätt att inmuta mineralfyndighet, förvärva eller bearbeta inmutad mineralfyndighet eller idka gruvdrift.

Skulle betänkligheter möta mot att lämna föreningar av alla slag frihet i nu angivna avseenden torde det icke vara omöjligt att i lagen införa liknande bestämmelser beträffande ekonomiska föreningar, som i förslagets § 2 stadgas beträffande aktiebolag. Även i fråga om ekonomiska föreningar skall förteckning föras över medlemmarna och kunna i stadgarna införas bestämmelser, som hindra utlänningar etc. att förvärva mer än en viss andel eller att erhålla rösträtt för mer än en viss mindre del av samtliga röster i föreningen.

Skulle icke heller en dylik ändring tryggt kunna genomföras, bör dock i allt fall kunna medgivas frihet för regleringsföreningar att förvärva fast egendom. De äro nämligen i regel sammanslutningar av ägare av vattenfall i ett vattendrag. Då våra vattenfall med ett eller annat enstaka undantag ägas av svenska män och svenska bolag och så med hjälp av den föreslagna lagen även för framtiden måste förbli, kan det icke vara mot den föreslagna lagens syftemål stridande, att sammanslutningar av vattenfallsägare tillåtas förvärva de fastigheter, som äro erforderliga för vattenregleringar. I allmänhet äro dessa fastigheter ock av ringa omfattning och värde för andra ändamål än just regleringarna. Regleringsföreningarna behöva nämligen i regel endast förvärva de områden, på vilka regleringsdammarna skola anläggas, de mindre områden, där rensningar och grävningar böra företagas, samt där kungsådra finnes, fisket på någon sträcka ovan och nedanför dammarna. I något enstaka fall kan det även bliva fråga om inköp av vattenfall, vilka i regleringssyfte behöva sänkas eller upprentas.

Ett exempel på regleringsföreningars sammansättning och konstruktion giver Skattungens regleringsförening u. p. a., i vilken även staten enligt denna riksdags beslut skall ingå som medlem. Enligt denna föreningens stadgar få endast ägare av vattenfall inom en viss del av Dalälven bliva medlemmar av föreningen, och den nödvändiga förutsättningen för föreningens verksamhet och bestånd är, att den kan förvärva de fastigheter, som erfordras för genomförande av den reglering, för vilken föreningen bildats.

Det synes sålunda vara tydligt, att regleringsföreningars sammansättning i allt fall icke behöver befaras bliva av beskaffenhet att desamma

böra förhindras att förvärva fast egendom. Om också utländske män bliva deltagare i en förening, måste detta förutsätta att de äro ägare av fastigheter i Sverige. Och om de redan tillåtits att förvärva sådana, böra de icke betagas rätten att genom vattenregleringar öka värdet av samma fastigheter, ej heller beredas möjlighet att undandraga sig eventuell skyldighet ifråga om deltagande i nationalekonomiskt berättigade vattenregleringar.

Det torde vara så mycket mer anledning att lämna vattenregleringsföreningar sådan frihet — exempelvis genom ett tillägg till § 18 — som den föreslagna lagen icke synes vara avsedd att drabba sammanslutningar för sjösänkningar för odlingsändamål eller flottningsföreningar, vilka sammanslutningars art och verksamhet äro liknande regleringsföreningarnas. — Skulle något tvivel kunna råda därom, att föreningar eller bolag för sjösänkningar och flottningsföreningar äro undantagna från den föreslagna lagens tillämplighetsområde, bör densamma givetvis i denna del förtydligas.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att, därest riksdagen i övrigt antager det föreliggande förslaget, detta må ske med sådan ändring,

att vad förslaget innehåller om svenska ekonomiska föreningar uteslutes ur lagen eller att åtminstone vattenregleringsföreningar undantagas från lagens tillämplighetsområde.

Stockholm den 17 april 1916.

Sven Lübeck.